

CVRČAK

LIST UČENIKA OŠ "DR. A. MOHOROVIČIĆ", MATULJI
VELJAČA 2025.

- U ovom broju čitajte:
- zanimljivosti o Matuljima
 - super intervjui
 - ekologija
 - izvještaji terenske nastave
 - ...

CVRČAK

List učenika Osnovne škole „Dr. Andrija Mohorovičić“

Godina 2025., broj 56.

Izdavač: Oš „Dr. Andrija Mohorovičić“, Matulji

Šetalište Drage Gervaisa 2, tel. 051/ 274-120

Glavna urednica: Andrea Drozdek

Lektura: prof. Zrinka Kunić, prof. Dario Abram

Likovni urednik: Vjekoslav Kiš, knjižničar

Suradnici: učenici i učitelji škole

Tisak: Impres d. o. o. Matulji

Naklada: 20 primjeraka

Fotografija naslovnice: Rino Gropuzzo, <https://www.pgz.hr/>

objave/obljetnica-os-dr-andrija-mohorovicic-matulji/

UVODNIK

Dragi čitatelji,

S velikim zadovoljstvom vam predstavljamo novi broj našeg školskog lista! Ovaj broj donosi pregršt zanimljivih tema, kreativnih radova i informacija koje su pripremili naši vrijedni učenici i učitelji.

Naš školski list je mjesto gdje svi učenici mogu podijeliti svoje ideje, uspjehe i kreativnost. Veselimo se što aktivno sudjeluju u stvaranju sadržaja i da nam šalju svoje prijedloge, priče i crteže. Njihova podrška i angažman čine naš list posebnim i inspirativnim.

Naši novinari odradili su izvrstan posao te su intervjuirali zanimljive sugovornice, izvještavali nas o terenskoj nastavi i nastupima naših učenika na raznim priredbama, pisali o ekologiji i povijesti...

Hvala svima koji su sudjelovali u izradi ovog broja. Nadamo se da ćete uživati u čitanju i da će vam naš list donijeti osmijeh na lice i potaknuti vas na nove avanture u učenju i stvaranju.

Srdačno,

uredništvo školskog lista Cvrčak

ČARAOKE

ČARAOKE SU FESTIVAL KOJI SE ODRŽAVA U DVORANI GERVAIS U OPATIJI, A NA KOJEMU PREDSTAVNICI NAŠE ŠKOLE RADOVITO NASTUPAJU.

Piše: Dario Grabovac

„ČAraoke – dječji festival čakavske pjesme“ održava se u organizaciji Osnovne škole „Rikard Katalinić Jeretov“ Opatija i Ustanove „Ivan Matetić Ronjgov“ uz podršku ustanove „Festival Opatija“ i Grada Opatija.

U cilju očuvanja bogatstva dijalekata i glazbenog izričaja te zajedničkog druženja uz naš slatki ČA. Na Festivalu ČAraoke nastupaju djeca osnovnoškolske

dobi iz osnovnih škola te udruga i društava koja se bave organizacijom slobodnog vremena djece.

Na Festivalu je izvedeno 16 pjesama u dvije kategorije: dječje glazbeno stvaralaštvo i postojeće čakavske pjesme te u potkategorijama, mlađa školska dob (1. do 5. razred), starija školska dob (6. do 8. razred) i udruge. Pjesme su se, osim na Festivalu, mogle čuti i u emisiji „Mularija“ na programu Internet televizije Novinet tv. Bile su dodijeljene nagrade za tekst i glazbu u mlađoj i starijoj kategoriji, kao i ukupne nagrade stručnog žirija za prva tri mjesta u svim kategorijama.

Na ČAraokama su pjevali učenici osnovnih škola Pećine, Klana, Fran Franković, Eugen Kumičić, A. Mohorovičić, V. C. Emin, Trsat, Fužine, Zamet i članovi Udruge „Glazbeni vrtuljak“. Stručni žiri bio je u sastavu: Darko Čargonja, Duško Jeličić Dule, Silvana Jeličić, Aleksandar Valenčić i Ivana Marčelja. Voditelji večeri bili su Mauro Staraj, Marina Mavrinac Matulja i djevojčice Lea i Natali

Ujčić. Naša škola nastupila je s tri pjesme i odnijela velik broj nagrada.

Pjesmu *Cimerfraj* izveli su Zaraw koja je pjevala te Cvita, Sara, Korina, Matea, Maša i Dario koji su plesali. Pjesmu *Lanterna* izveli su: Teo Matijašić, Roko Florijan, Andrea Drozdek, Lina Grlaš i Nikol Dančulović. Pjesmu *Frajlica bura* izvele su Sai Marković, Nikol Šibenik i Mia Pantelić.

Foto: Torpedo media

IZVJEŠTAJ IZ PRVE RUKE S HRVATSKOG DJEČJEG FESTIVALA

HRVATSKI DJEČJI FESTIVAL

QR kod vodi te na foto galeriju

Piše: Andrea Drozdek

Hrvatski dječji festival najveće je okupljanje djece predškolskog i osnovnoškolskog uzrasta iz cijele Hrvatske u trima ravnopravnim umjetničkim izrazima: popularnoj dječjoj zborskoj pjesmi, likovnom i pjesničkom izričaju. Svojom koncepcijom ovo je jedinstveni dječji festival koji svake godine okupi oko tisuću natjecatelja, pri čemu se radom djeci razvijaju njihovi talenti i kvalitete, stvarajući put do budućih pjevača, skladatelja, slikara i pjesnika. Održao se u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog 23. Sstudenog 2024. u Zagrebu. Ove se godine natjecala i Osnovna škola “Dr. Andrija Mohorovičić”.

Natjecala se s pjesmom “Svijet sreće”, koju je napisala prof. Biserka Miškulin, a uglazbio ju je Teo Matijašić u suautorstvu s voditeljicom zbora i prof. glazbene kulture Ivanom Herman. Pjesmu kao solisti izvode Teo Matijašić i Roko Florijan zajedno sa zborom koji im se priključuje na refrenu, s koreografijom koju je osmislila Dolores Bugarin (RI Dance, Rijeka). Gospođa Dolores je svaki tjedan dolazila na probe kako bi zbor usavršio koreografiju i izveo je najbolje moguće, dok je pjesmu aranžirao Mauro Staraj. Svi se učenici vesele ovom natje-

canju i marljivo rade kako bi finalni proizvod bio dovoljno dobar za prolazak na natjecanju. Naravno, probe zbora su sada češće nego obično, nekoliko puta tjedno po 2 sata.

23. studenog već u 8:30 učenici i profesorica Herman uz pratnju profesora Ive Petričevića kreću iz centra Matulja u Zagreb. Uz nekoliko pauza u Zagreb su stigli oko 11:30. Generalna proba bila je u 14 sati, a nakon nje profesori su kratko proveli učenike po gradu. Već oko 15:30 bili su u garderobi i spremali se za nastup. Natjecanje je počelo u 17 sati, a oni su bili šesti po redu. Nastup je prošao odlično i svi su učenici, uključujući profesoricu, bili zadovoljni i ponosili se svojom izvedbom. Zbor je osvojio 2. mjesto stručnog ocjenjivačkog žirija, a profesorica Herman priznanje za umjetničko postignuće u radu s dječjim

zborom na Hrvatskom dječjem festivalu. Nagradu su primili predstavnici zbora Teo Matijašić, Roko Florijan, Nora Banov, Andrea Drozdek, Linda Palmić i mentorica Ivana Herman, gdje su skupa s predstavnicima ostalih zborova na pozornici pjevali dječji hit “Kad se male ruke slože”. Kući su krenuli oko 21 sat. Putem su pjevali uz gitaru i zabavljali se. U Matulje su stigli oko ponoći. Svi su se kući vratili puni dojmova, uspomena, ali i iskustva. Zbog svog uspjeha bili su pozvani u Općinu, gdje ih je dočekaao načelnik Vedran Kinkela. Tamo su bili počašćeni hranom i pićem, ali i riječima hvale načelnika Vedrana Kinkele, koji je kao nagradu i dodatnu potporu uz tortu školskom zboru poklonio darove koji će im olakšati daljnja pripremanja za nadolazeća natjecanja i nastupe, koji će stići već do idućeg polugodišta.

BOĆANJE

Intervjuirali smo Carolinu Ban i Nikol Belasić, članice boćarskog kluba "Čavle ŠB", osvjačice brojnih medalja, uključujući i zlatnu medalju na svjetskom prvenstvu.

Piše: Meri Bolterstein

Foto: privatna arhiva

Boćanje je tradicionalni sredozemni sport. Smatra se da je boćanje podrijetlom iz Italije ili Baskije. U boćanju se mogu natjecati i muškarci i žene. Prema godinama mogu se otprilike natjecati između 7 i 89 godina. U boćanju postoji osam disciplina. Među tih osam disciplina ističu se trojka, par, pojedinačno i krug. Kako se koja disciplina igra? Trojka je igra u kojoj sudjeluju tri igrača. Svaki igrač ima po dvije boće. Par je igra u kojoj sudjeluju očito dva igrača po tri boće. Pojedinačno i krug igre su koje se igraju pojedinačno, samo što se u igri krug crta kružnica i naizmjence se koštiva i izbija. Kako se uopće izbija? Izbija se tako što se u ruke uzme boća, a tijekom zaleta se na označenoj crti odgurnemo nogom i bacimo boću. Koštivanje je podosta teško. Prvo se moramo spustiti tako da nam ruke budu u razini koljena i tad moramo

umjerenom jačinom baciti boću ispred sebe. Sad kad smo objasnili koje discipline postoje i kako se koštiva i izbija možemo krenuti dalje. Utakmice obično traju oko četiri sata, a svaka se disciplina igra jedan sat i petnaest minuta. Od opreme imamo boće koje su napravljene od neke vrste metala. Imamo bulin koji je napravljen od drva i tad se oboja u određenu boju i imamo žbicu ona je napravljena od mekog metala. Bulin je malena kugla koja se na početku igre baci i tad je važno da probamo da boća bude što bliže balinu jer se tako skupljaju punkti. U igri postoje dopušteni potezi. Jedan je od njih taj da možemo izbiti tuđu boću i možemo izbiti bulin. Što se tiče bodovanja, ono je jako jednostavno. Punkti se mogu dobiti jedino tako da naše boće budu bliže bulinu, time i bolje od protivničkih boća. Svatko bi trebao barem jednom probati boćati jer je zanimljivo i zabavno.

KOLIKO STE IMALE GODINA KAD STE SE POČELE BAVITI BOĆANJEM?

CARROLINA: Počela sam kad sam imala 11 godina.

NIKOL: A ja sam imala 14 godina.

ŠTO VAS JE ZAINTERESIRALO DA SE POČNETE BAVITI BOĆANJEM?

CARROLINA: Mene je privuklo to što je boćanje drugačiji sport od ostalih sportova i najviše mi se sviđalo to što se možemo istaknuti i pojedinačno i ekipno.

NIKOL: Mene je zainteresiralo prvenstveno to što mi se tata bavio boćanjem. Zapravo se još uvijek aktivno bavi. On me nekako uvukao u sve to, u tu cijelu priču. Zapravo, u našoj cijeloj općini je jako malo ženskih klubova, pa zašto ne probati nešto drugačije?

MOŽETE LI OPISATI SVOJE POČETKE U SPORTU?

CARROLINA: Moj početak je zapravo bio vrlo smiješan, nitko nije vjerovao u mene. Bila sam jako smotana za ovaj sport i bilo je teško istaknuti se budući da je oko mene bilo jako puno igračica, a ja sam trebala doći do njihove razine. Ali svakim danom, svakim treningom koji sam odradila, bila sam sve bolja. Tako sam došla do ovih sjajnih medalja s kojima se danas jako ponosim.

NIKOL: Krenula sam ispočetka s tatom, par treninga odradila s njim i nakon toga su me zvali. Bio je jedan dječji kamp u Jadranovu i tamo sam zapravo bila jedina djevojčica među dvadeset i nešto dječaka.

KAKO IZGLEDA JEDAN VAŠ TRENING?

NIKOL: Na početku se zagrijavamo te nakon toga odradimo neki poligon, malo da probamo koštivanje i izbijanje. Nakon toga, ovisno u kojoj smo disciplini jači, tu disciplinu treniramo i pripremamo se za utakmice. Trening traje otprilike tri sata.

KAD STE TEK POČELE S TRENINZIMA, KOLIKO ČESTO STE IH IMALE? JESTE LI IMALE VREMENA ZA DRUŠTVO I ZA SEBE?

CARROLINA: Kad smo krenule, treninzi su bili češći, otprilike tri puta tjedno, u trajanju od 3 do 4 sata. Nekad bi znale u 23 sata navečer izaći iz dvorane. Ipak, imale smo tad vremena za sve jer smo od bitnijih stvari imale samo školu. Sad je bitno drugačije. Uz fakultet i posao sve je manje vremena za sport.

NIKOL: Slažem se. Znači, na početku je samo škola i uz školu trening. Dale smo se u to maksimalno, a sad, u odrasloj dobi, došle su neke druge životne obaveze kao i prioritete, tako da maksimalno iskorištavamo vrijeme koliko možemo.

KOJA VAM JE OSOBA BILA DEFINITIVNO OD VELIKE PODRŠKE?

CARROLINA: Najvažnija podrška bili su mi trener i moja obitelj.

NIKOL: Isto, obitelj i trener.

KAKO STE SE UPOZNALE?

CARROLINA: U boćarskom klubu.

KAKAV JE BIO VAŠ PRVI DOŽIVLJAJ NA PRVIM NATJECANJIMA?

CARROLINA: U reprezentaciju sam ušla 2014. godine. Imala sam 14 godina i tad sam bila jako mlada i neiskusna. Tako da taj prvi doživljaj je bio uzbuđenje,

veselje... Ali i neki strah i trema s obzirom nato da mi je to bio prvi nastup u reprezentaciji. Sad, 10 godina poslije toga, nema više treme, ali uvijek je tu neko uzbuđenje.

NIKOL: Ja nisam kao Carolina ušla tako mlada u reprezentaciju, ušla sam tek prije 4 godine, kad sam imala 23 godine. Velika je razlika ući kao maloljetnik ili s 23 godine. Mislim da sam bila posloženija u glavi. Imala sam puno više iskustva u rukama i nogama što se tiče ovog sporta. Naravno, trema uvijek postoji, čak i dan-danas kada idemo na neko veće natjecanje, ali važno je kako se posložimo u glavi i kako se pripremimo prije samog natjecanja.

KOLIKO STE NAGRADA DO SADA OSVOJILE? KOJA JE BILA VAŠA PRVA NAGRADA? VEĆA I USPJEŠNIJA NAGRADA?

NIKOL: S klubom smo 2013. godine prvi put osvojili državno prvenstvo, to je bila klupska nagrada, a pojedinačna nagrada... Iskreno, ne sjećam se, vjerojatno neki bliži turnir u okolici. Koliko smo nagrada osvojile do danas? Ne znam točno. Puno i previše. CARROLINA: Ja bih rekla da

smo napunile cijelu jednu kutiju medaljama, što govori koliko smo nagrada do sada osvojile.

VELIKA NATJECANJA U BOĆANJU SU VAS ODVELA NA SVE STRANE SVIJETA, GDJE VAM JE BILO IZRAZITO LIJEPO?

CARROLINA: Imala sam priliku putovati izvan Europe. U Afriku i Kinu. U Africi mi je bilo lijepo, išli smo u Casablancu i tamo smo se jako lijepo zabavile, imale vremena malo razgledati grad. U dobrom sjećanju mi je ostala Kina, gdje smo bili na drugom kraju svijeta i upoznali druge ljude i običaje, isprobati hranu. Ta su mi mjesta ostala u dobrom sjećanju.

NIKOL: Ne znam što bih izdvojila, možda svoje prvo veliko natjecanje, a to je Alasio. To je bilo moje prvo svjetsko prvenstvo i isto smo uspjeli vidjeti grad i prošetati se. Stvarno je prekrasan gradić u Italiji. Mislim da ću njega pamtit i najviše jer mi je to bio prvi put da sam sudjelovala na svjetskom prvenstvu i zato što je stvarno prekrasan grad. Sad smo nedavno bili u Turskoj. Mislim da boćanje pruža mogućnost da se vidi svijet, ali naravno, ovisi o tome gdje se što održava.

DA MOŽETE, ŠTO BI STE PROMIJENILE U BOČANJU?

NIKOL: Možda bih voljela da je malo zastupljenije u medijima kako bi se za taj sport više čulo. Danas je jako teško motivirati djecu. Svi su čuli za nogomet, za rukomet, košarku, odbojku... Međutim, mislim da bi boćanje definitivno trebalo biti jače zastupljeno u medijima, održavala bih prezentacije u školi i slično. Jer naravno, sve ostaje na mladima te moramo privući mlade i zainteresirati ih za ovaj sport.

KAKAV JE OSJEĆAJ OSVOJITI SVJETSKO ZLATO?

CARROLINA: Jako je lijep osjećaj, zaista se osjećaš kao da si na tronu svijeta, da si osvojio svemir i daje ti neku snagu i veliku motivaciju za dalje. Neopisiv je osjećaj koji bih rado ponovno doživjela.

NIKOL: Osjećaj je uistinu poseban. Dodala bih da boćanje nije olimpijski sport, tako da ono što mi maksimalno možemo jest osvojiti svjetsko zlato. Mi ne možemo, nažalost, otići na Olimpijadu koja bi bila još jedna stepenica više. Boćanje nije zastupljeno na Olimpijadi, pa smo zapravo došle do samoga vrha trenutno. Nadamo se će u narednim godinama boćanje postati olimpijski sport.

NEDAVNO STE BILE U TURSKOJ I OSVOJILE EUROPSKU BRONCU, MOŽETE LI OPISATI TO ISKUSTVO?

NIKOL: Kad nakon svjetskog

prvenstva na kojemu osvojiš zlato, a s europskog se vratiš s bronzom, neki možda smatraju da je to lošije, to jest očekivali su više. Mogu reći da nam je uvijek kad idemo na natjecanja važno izboriti se za medalju i svaka medalja predstavlja jedan velik uspjeh. Ovo mi je četvrta godina za redom, a Carolini deseta da se vraćamo s medaljama. To je izvrstan uspjeh i rijetki se mogu pohvaliti time. Tako da smo zadovoljne. Ovo je naša prva zajednička bronca. Imamo srebro, imamo zlato, tako da sad imamo cijeli komplet medalja.

CARROLINA: Nadodala bih da je u mojem slučaju, nakon dvije godine osvajanja zlata, bronca nešto skromniji uspjeh. Nažalost, ove godine nisam uspjela u sve tri discipline osvojiti medalje, stoga je za mene osobno ovo manji neus-

pjeh, što ne umanjuje vrijednost uloženog truda. Ljudi nisu svjesni koliko mi truda, volje i vremena odvajamo za tu broncu, a kamoli za zlato.

IMATE LI PLANOVE ZA NAKON NATJECATELJSKE KARIJERE?

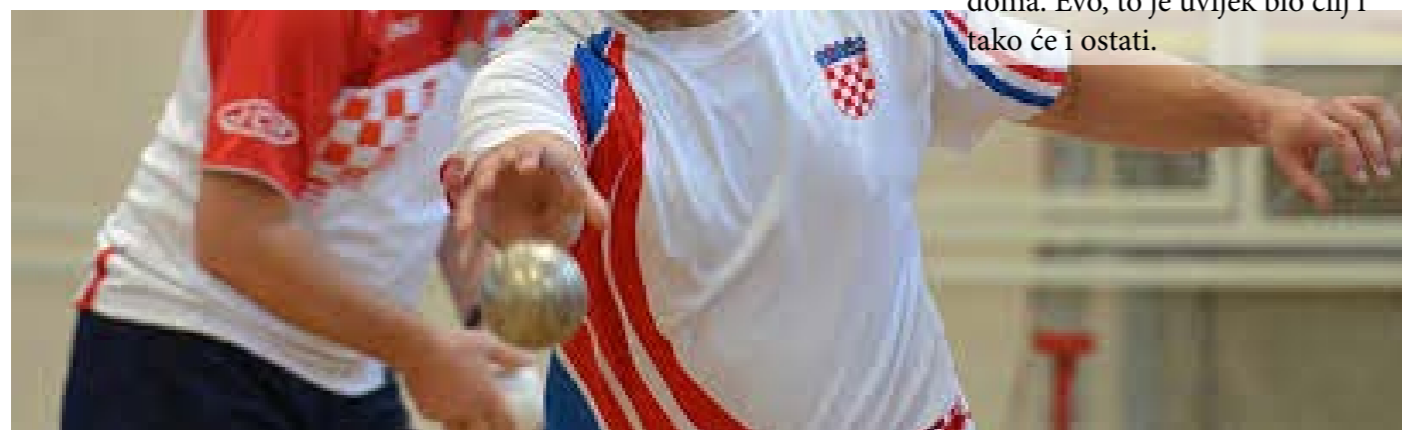
CARROLINA: Ne, moj je plan ostati što duže u ovom sportu, baviti se isključivo njime kao sportaš. Trenutno nemam neke ambicije za biti trener ili nešto drugo. Svakako bih se, jednog dana kad osnujem obitelj, voljela vratiti ovom sportu i dalje nizati uspjehe.

NIKOL: Išla sam korak dalje i završila školu za trenera, tako da ću pokušati svoje znanje koje sam stekla od svog trenera prenijeti dalje na mlađe generacije, mislim da je to jedan lijep put za budućnost.

IMATE LI NEKI CILJ KOJI BISTE VOLJELE OSTVARITI?

NIKOL: Pojaviti se na Olimpijskim igrama i nešto osvojiti. Za razliku od Carroline, meni još nedostaje europsko zlato pa bih ga voljela osvojiti.

CARROLINA: Složila bih se s Nikol da je san svakog sportaša doći do nastupa na Olimpijadi, možda nešto i osvojiti. Ne znam hoćemo li imati te sreće, a ako ne, buduće generacije će sigurno jednog dana. Cilj mi je, sad neću biti skromna, iduće se godine vratiti barem s jednim zlatom. A u budućnosti se uvijek vraćati s nekom medaljom doma. Evo, to je uvijek bio cilj i tako će i ostati.

10 razloga zašto biti članom lokalne knjižnice

Piše: Vjekoslav Kiš, knjižničar
Portret knjižničara: Ena Čekada, 1.b

U užurbanom svijetu pretrpanom informacijama i tehnološkim napretkom, lako je zanemariti važnost tradicionalnih resursa kao što je lokalna knjižnica. Ipak, učlanjenje u knjižnicu predstavlja neprocjenjivu investiciju u osobni razvoj, obrazovanje i dobrobit zajednice. Knjižnica nije samo skladište knjiga, već dinamičan prostor koji nudi mnoštvo mogućnosti za učenje, istraživanje i povezivanje s drugima. Učlanjenje u lokalnu knjižnicu pruža brojne prednosti za sve dobne skupine. Osim pristupa širokom rasponu knjiga, knjižnice nude i mnoštvo drugih resursa i usluga. Primjerice, u Gradskoj knjižnici Rijeka možeš isprobati naočale za virtualnu stvarnost ili svirati instrumente. Knjižnice su često mjesto okupljanja, gdje ljudi mogu sudjelovati u radionicama, predavanjima, književnim večerima i drugim događanjima. Ovi događaji potiču druženje, razmjenu ideja i stvaranje osjećaja pripadnosti. Knjižnice su posebno važne za djecu i mlade, jer nude siguran i poticajan prostor za učenje, igru i razvoj socijalnih vještina.

1. **Besplatne knjige:** U knjižnici možeš posuditi knjige besplatno, odnosno moraš platiti jedino godišnju članarinu koja je najčešće simboličnog iznosa. To znači da možeš čitati puno različitih knjiga bez trošenja novca.

2. **Raznovrsna literatura:** Knjižnica ima knjige za sve uzraste i interese. Možeš pronaći knjige o dinosaurima, svemiru, sportu, lektire, putopise, bajke i još mnogo toga. Upamti, ako misliš da ne voliš čitati, to je samo zato što još nisi našao knjigu za sebe. Prođi policama knjižnice i daj priliku nekoj knjizi.

3. **Mirno mjesto za učenje:** Knjižnica je tiho mjesto gdje možeš učiti i raditi domaće zadatke bez ometanja.

4. **Pristup internetu:** Mnoge knjižnice nude besplatan pristup internetu, što ti može pomoći u istraživanju za školske projekte. Možeš i opuštено uživati u ostalim sadržajima koji te zanimaju. Samo se sjeti koristiti slušalice kako ne bi ometao ostale korisnike.

5. **Radionice i događanja:** Knjižnice često organiziraju zanimljive radionice, pričaonice i druge događaje gdje možeš naučiti nove stvari i upoznati nove prijatelje. Također, možeš i sam organizirati svoj događaj ako imaš nešto vrijedno za podijeliti sa zajednicom.

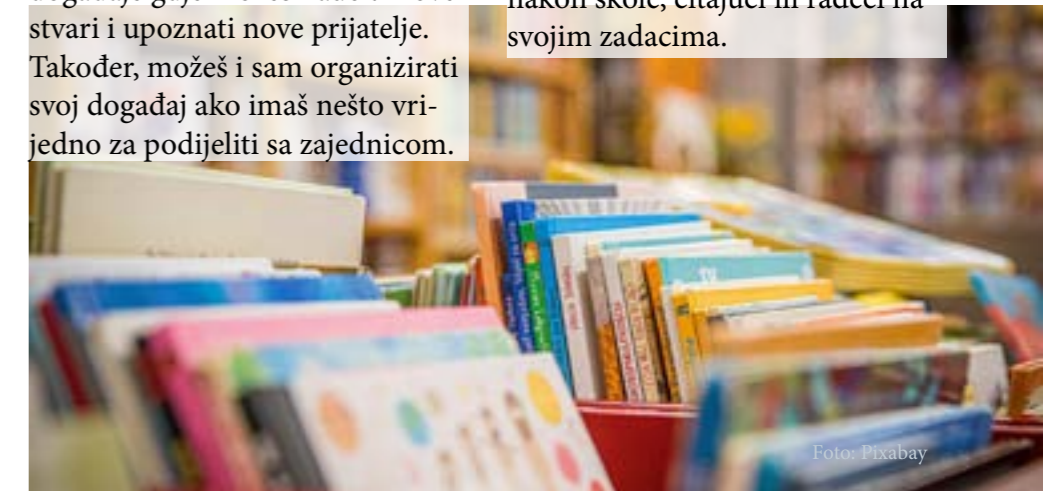
6. **Pomoć pri učenju:** Knjižničari ti mogu pomoći pronaći informacije koje su ti potrebne za školske zadatke ili projekte. Postoji izreka: Google ti može dati stotinu rezultata pretrage, dok će ti knjižničar dati samo jedan rezultat koji je točan.

7. **Časopisi i stripovi:** Osim knjiga, u knjižnici možeš posuditi i časopise i stripove koji su zabavni za čitanje. Oprez, tko se jednom zakači za stripove, vjerojatno ga čekaju sati i sati uživanja u tom spoju teksta i slike. To najčešće traje čitav život.

8. **Razvijanje ljubavi prema čitanju:** Redovitim posjećivanjem knjižnice i čitanjem različitih knjiga, razvijaš ljubav prema čitanju koja ti može pomoći u školi i kasnije u životu. Čitanje je najvažnija vještina u životu. Bez čitanja nema učenja, a bez učenja nema napretka.

9. **Učenje novih vještina:** Kad smo već kod vještina, knjižnice često nude tečajeve i radionice gdje možeš naučiti nove vještine, poput crtanja, pisanja ili programiranja.

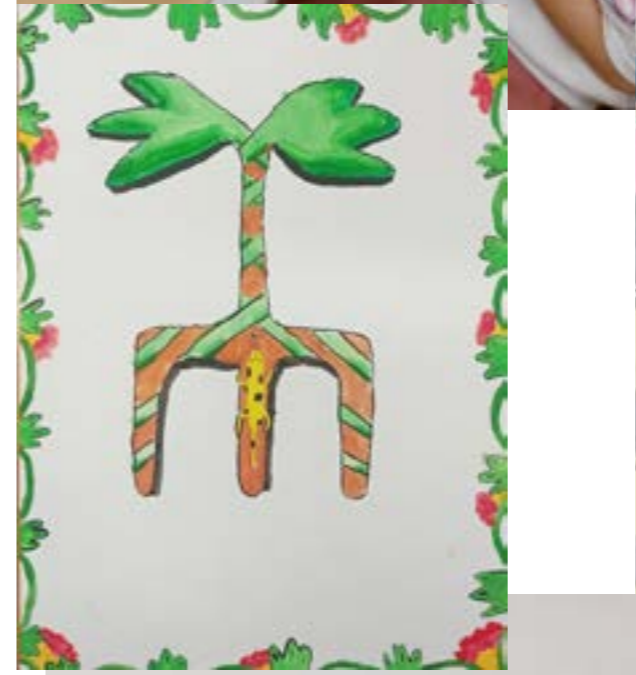
10. **Sigurno i ugodno okruženje:** Knjižnica je sigurno mjesto gdje možeš provesti vrijeme nakon škole, čitajući ili radeći na svojim zadacima.

UČENIČKA OSTVARENJA

Vrijedne ruke naših učenika stvaraju prava umjetnička djela!

Zimska pjesma
Upineno i potocić uplašeni zčići,
uz zamorznuti potocić.
Nekaj je yama,
tiko ho kama.
Ivančice doreci
pocjelke potocić.
Na dječak i brigg,
zapadno je povi nigg.

OPĆINA MATULJI - NAŠ DOM

Zanimljivosti i povijesne crtice Općine Matulji

Pišu: Sara Grgurina, Dario Grabovac, Cvita Stričić

Matulji su općina u Primorsko-goranskoj županiji. Smješteni između Opatije i Kastva, Općina Matulji broji 10.773 stanovnika.

Ako niste znali, Matulji su prije spadali pod Opatiju. Današnji Matulji nemaju izlaz na more kao što su nekad imali kao dio Općine Opatija. Dio Općine Matulji se nalazi u opatijskom zaleđu, dok se drugi dio nalazi na Čičariji. Na području Općine Matulji nalaze se i dva cestovna granična prijelaza Rupa i Pasjak.

Željeznička stanica

Željeznička stanica u mjestu Matulji nalazi se iznad turističke zajednice Opatije još iz vremena Austro-Ugarske Monarhije. 2013. godine proslavljeno je 140 godina od dolaska vlaka u te krajeve. Matulji su pod Austrijom bili važni kao stanica zbog obližnje Opatije. Bogatija plemstva su posjećivala Opatiju kao svoju rivijeru, zbog blage klime posebno kao zimovalište, a na željezničkoj stanici Matulji su se iskrcavali iz vlakova. Tu su ih čekale kočije i težaci za pretovar stvari.

foto: Josip Kajinić, Novi List

Zvončari i Matulji

Ovdje su u prošlosti mlekarice hodale stoljetnim putovima, a zvončari tjeroali zimu i nagoviještali proljeće. Kao i svih godina prije, tako i danas ovuda prođe stotinjak zvončara, maškara i sjajnih kostimiranih vozila. Sve to uz glazbu i dobru zabavu.

Foto M. Gracin, Novi List

Tramvaj

Opatijska tramvajska linija, koja je putovala na relaciji Matulji – Opatija – Lovran, projektirana je krajem 19. Stoljeća kao parni tramvaj, ali zbog bojazni hotelijera da će dim i buka parnih lokomotiva ometati goste taj prijedlog nije prihvaćen.

Linija u dužini 12 km puštena je u promet 1908. godine, a povezivala je željezničku stanicu Matulji – Opatija preko Voloskog s Opatijom i Lovranom. Tramvaj, odnosno mala električna željeznica kako su je nazivali, uveden je prvenstveno za potrebe prijevoza opatijskih hotelskih gostiju od vlaka do hotela. U siječanju 1904. inženjer Rzeppa Hugo iz Lobnitza započinje trasirati električnu željeznicu na relaciji Matulji – Volosko – Lovran. Pušten je u promet 17. veljače 1908. godine.

Foto: privatna arhiva Vjekoslava Zaheja

Važnost stabala u gradovima

Tekst: Pia Sinčić Arzon

Drveća su tu bila i prije nas. Ljudima stoljećima pomažu da se zagriju, da izgrade svoje domove, da stvore oruđa za rad i da ne gladuju.

Slobodno je vrijeme uvijek bolje provesti u hladovini drveća nego užarenom asfaltu. Ja bih, svakako, izabrala hlad pod drvetom. Živjeti okružen betoniranim površinama nije nimalo atraktivno kao živjeti pored zelene površine. Danas je sve manje zelenila, stabala u našim gradovima. Ljudi kao da zaboravljaju koliko su drveća važna. Pa krenimo redom!

Drveće nam pruža hladovinu i smanjuje temperaturu zraka. U sjeni drveća grada temperatura može biti i do 20 stupnjeva niža nego na izravnom suncu. Drveće nas štiti od UV zraka. Gdje ima drveća, bolja je i kvaliteta zraka, a sve to znači i bolju kvalitetu života za nas ljude. Kisik koji drveće stvara od životne je važnosti za sve nas, a prisutnost stabala smanjuje stres. Zelene površine u gradovima potiču druženje. Parkovi s drvećem mjesta su opuštanja, zabave i rekreacije. Ja bih svakako odabrala igrati se u parku radije nego na ulici. Zelene površine, također, uljepšavaju izgled gradova

jer stvaraju ugodnije mjesto za život i rad. Ne zaboravimo na bioraznolikost. Stabla su dom mnogih životinja i ona su jako bitna za održavanje bioraznolikosti. Mnogi gradovi nemaju puno drveća i zelenih površina. Pogledajte centar Rijeke i nećete naići na veću zelenu površinu, samo na ceste, kuće i nebodere. Mislim da je vrijeme da se zauzmemo za prirodu i pozelelimo naše gradove. Danas postoje brojne organizacije sadnje stabala. Možemo se pridružiti jednoj i zasaditi nova stabla. Prirodi smo dovoljno naškodili pa uzmimo lopate, zemlju, sjeme i krenimo u akciju.

Foto: Pixabay

TERENSKA NASTAVA U PADOVI

Posjetili smo prekrasnu Padovu u sklopu zajedničke terenske nastave izbornih predmeta, talijanskog jezika i vjeronauka.

Piše: Arian Glavić

U četvrtak, 23. siječnja 2025. godine, učenici sedmih i osmih razreda naše škole koji pohađaju izborne predmete, talijanski jezik i katolički vjeronauk sudjelovali su na zajedničkoj terenskoj nastavi u Padovi u pratnji profesorica talijanskog jezika Ive Somborski i Adriane Belasić Kršanac te profesorice katoličkog vjeronauka Marije Keškić.

Po dolasku u Padovu, prvo smo posjetili Santuario di Leopoldo Mandić (Svetište Leopolda Mandića). Tamo smo imali predavanje o životu i djelovanju ovog velikog hrvatskog svetca, poznatog po svojoj skromnosti, ljubavnosti i predanosti ljudima, a saznali smo i zanimljive detalje o tome kako je Sveti Leopold povezan s Padovom. Nakon Svetišta,

nastavili smo prema Palazzo della Ragione, značajnoj povijesnoj građevini iz srednjeg vijeka gdje nas je posebno oduševila veličina unutrašnjosti palače koja je ukrašena predivnim freskama. Treća stanica našeg obilaska bila je Basilica di Sant'Antonio (Bazilika Svetog Antuna Padavanskog). Ova prekrasna bazilika, posvećena jednom od najvažnijih svetaca katoličke crkve, ostavila nas je bez daha svojom arhitekturom i bogatom poviješću. Imali smo priliku obići unutrašnjost bazilike te razgledati brojne relikvije koje su pohranjene u ovoj bazilici. Nakon obilaska, imali smo slobodno vrijeme za istraživanje grada. Prošetali smo trgom Prato della Valle, jednim od najvećih trgova u Europi, gdje smo uživali u prekrasnom ambijentu i družen-

ju s prijateljima. Šetnja gradskim ulicama pružila nam je priliku da osjetimo atmosferu Padove, vidimo brojne trgovine i kafiće koji odišu talijanskim životom, a kući smo se vratili bogatijima lijepim uspomena koje ćemo još dugo pamtiti.

PODRUČNE ŠKOLE

Na proslavi Lučine u Rukavcu sudjelovali su učenici 1.i 2.razreda PŠ Rukavac. Kako bi pokazali koliko vole svoj kraj i svoje mjesto izveli su pjesmu i brojalicu koju su osmislili uz pomoć svojih učiteljica! Zajedno s Dječjim vrtićem Rukavac otpjevali su pjesmu "Rukavac" uz koju imaju i plesnu koreografiju!

Maškare

Maškarica mala to sam ja,
Volim se maskirati neka svatko zna!
Klaun, tigar, vještica il vuk
Mogu biti i lovac koji ima brk!
A kad namirišim fritule,
Dajem se u trk!

2.razred PŠ Rukavac
Dramska grupa

Maleno, a tako veliko
Mirno, a tako veselo
U mojim očima grad, a zapravo selo,
Ovdje se svi poštuju i vole
Skupa smo jos od vrtića do škole
Najdraze mjesto na svijetu za mene je Rukavac
Bio ja odrastao, beba, nonić ili malac
U njemu je život prava idila,
Bez obzira bilo sunce, magla ili kiša lila
Volim te jako i u srcu te nosim
Rukavčan sam pravi i time se ponosim!

Jušićani su ove blagdane bili pravi pomoćnici Djedu Božićnjaku! Pokazali su vrijedne ručice i ogromno srce jer kolačiće koje su pripremili odlučili su pokloniti potrebitima, pa oni idu u prave ruke, u Prihvatilište za beskućnike Ruže svetog Franje.

Deca se vesele snegu

Deca su se zbudila i marendu pojila.
Za ten su van zleteli i va sneg se hitili.
Onda se je neki spametil da delaju snješkota.
Jedan je šal po lopati, drugi po baretu i šjarpu, a
treći je vane od sreći mahal.
Nakon celega dana mat ih je zvala da redu va kuću,
aš je već zaškurelo i postalo mrzlo.
Večerali su i šli spat. Dok su ležali va posteje snješko
in je mahal kroz poneštru. Komać je čekal da pride drugi dan
i deca pridu van.

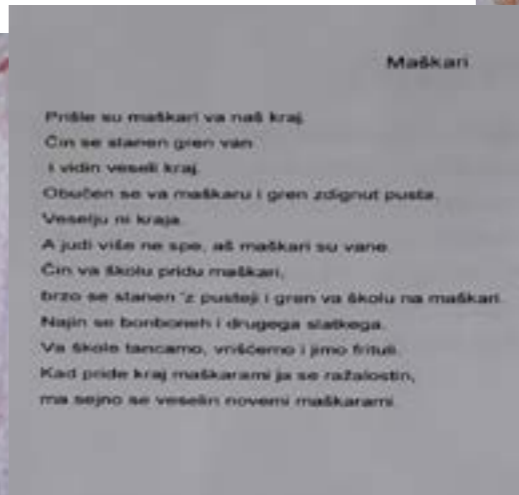
David Lipić 4.r Rukavac

PUST
Prišla je Antonja, pusta smo zdignuli na pal. Prišlo je vreme, sad se moremo maškarat i obući va kostimi, a zvončari će oprtit zvonci da se užanca ne zatara. Jist ćemo frituli i kroštuli. Mama Ana, tata Ranko, brat Damjan i ja se zabavljamo. Na pusni četrtak ćemo se moja kujina Noeli i prijateljice Meri i Julija i ja maškarat i za zvončari okole kramat.

Antonela Matovina 3.r

Maškari
Prišle su maškari va naš kraj,
Čin se stanen gren van,
i vidin veseli kraj.
Obučen se va maškaru i gren zdignut pusta,
Veseljti ni kraja.
A judi više ne spe, aš maškari su vane.
Čin va školu pridu maškari,
brzo se stanen 'z pusteji i gren va školu na maškari.
Najin se bonbonah i drugoga stakoga.
Va škole lancamo, vničemo i jmo frituli.
Kad pride kraj maškarami je se ražalostni,
ma sejno se vesein noveni maškarami.

Lea Sepić 3.r

DANICA MALJAVAC: ŽENA KOJA JE POVIJESTI LIPE VRATILA GLAS

Piše: Arian Glavić

Lipa, malo selo u Primorsko-goranskoj županiji, u zaleđu Rijeke koja administrativno pripada Općini Matulji, doživjelo je strašnu tragediju 30. travnja 1944. godine, kada su nacističke i fašističke snage ubile gotovo sve njezine stanovnike, uključujući žene, djecu i starije, a selo uništile do temelja. Danica Maljavac, po struci nastavnica povijesti i zemljopisa (geografije), čitav svoj život posvetila je istraživanju i dokumentiranju ove tragedije. Kroz godine je radila kao kustosica u Spomen muzeju Lipa, a njezin angažman bio je ključan u obnovi i otvaranju Memorijalnog centra „Lipa pamti“ 2015. godine.

Možete li nam reći nešto više o sebi?

Ja sam prvo poslijeratno žensko dijete u Lipi. Završila sam Učiteljsku gimnaziju i Pedagoški fakultet – smjer povijest i zemljopis, a od 1969. godine radila sam u Spomen muzeju Lipa kao kustos te sam imala posebnu prostoriju u muzeju gdje sam kao nastavnica pomagala predškolskoj djeci iz Lipe u pisanju zadaće.

Možete li nam opisati vašu povezanost s ovim mjestom te objasniti što Vas je potaknulo da se posvetite istraživanju povijesti Lipe?

Prije svega, ja sam ovdje bila rođena. Moja nona (baka) je toga dana, 30. travnja 1944. godine, ostala živa jer je odvezla stoku na ispašu i nije bila u selu, a mnogo toga je znala i govorila mi, još u djetinjstvu, pa je tako na mene prenijela ljubav prema povijesti, a posebno povijesti ovoga kraja.

Foto: <https://ppmhp.hr/lipa/memorijalna-bastina/>

Što se, zapravo, dogodilo 30. travnja 1944. godine u Lipi?

30. travnja 1944. godine bila je nedjelja. Nacisti su najavili strelamento, što je značilo da će svako koga budu zatekli izvan svojih kuća, likvidirati. Ja smatram da su na taj način oni htjeli zadržati što više ljudi unutar sela. Svi koji su to poslijepodne bili u selu, muškarci, žene, djeca, ubijeni su i spaljeni u prvoj kući u selu - Kvartirkinjoj kući, no preživjeli su jedino oni koji su otišli na pašu – nekoliko djece, staraca, uključujući i moju nonu.

Vi ste prilikom utvrđivanja popisa stradalih išli od ruševine do ruševine sami kako biste dobili cjelovite podatke o žrtvama masakra u Lipi. Koje su bile najveće prepreke s kojima ste se suočili tijekom istraživanja?

Najveća prepreka bila je činjenica da nije bilo ni jednog svjedoka. Istina je da su mi neki pomogli, no oni su bili u njemačkim koncentracijskim logorima i u Lipu su došli dvije, tri godine nakon tog tragičnog događaja i nisu znali mnogo o tome što se točno događalo. Neki su bili odvedeni 1941., neki 1943., neki u Dachau, neki u Rižarnu, tako da nisu znali točno, tko je ubijen u kojoj kući,

već su znali okvirno od prije. I zbog toga sam morala ići od ruševine do ruševine. No, najviše mi je pomogao djelomični popis stradalih koji je izašao 1961. godine u Narodnim novinama zato jer su obitelji i rodbina stradalih, kako bi riješili imovinsko-pravne odnose, morali prijaviti nestanak svojih bližnjih koji su poginuli 30. 4., no i taj popis bio je nabacan i neuredan, ali sam se nekako snašla. Zapisivala sam iz jedne bilježnice u drugu i sjećam se da mi je nona ispričala kako je bilo 269 žrtava jer je svećenik u susjednim slovenskim Jelšanama služio misu

za 269 Lipljana, a ja sam do tada došla do broja 268. Savez anti-fašističkih boraca Općine Matulji pitao me jesam li završila jer se približavala godišnjica, a spomenik je bio prazan, bez imena. To je bio ogroman posao, velika odgovornost i obaveza i nitko nije htio preuzeti taj zadatak. Slučajno sam, navečer, neposredno prije nego što sam planirala predati popis, pronašla djevojčicu od pet godina. Ponovno sam išla pregledavati popis i shvatila da je nisam zabilježila. Otišla sam provjeriti kod rodbine, a kada mi je majka te djevojčice potvrdila da ima kćer, sve je bilo jasno. Tako sam došla do broja žrtava 269, kasnije sam sve posložila i zapisala na papire i po tome je napravljen spomenik koji se danas može vidjeti na ulazu u selo.

Kakva je bila reakcija lokalne zajednice na Vaš rad?

Od strane Republike Hrvatske dobila sam posebno priznanje, jednu plaketu za rad oko popisa stradalih, a od Općine Matulji i Saveza antifašističkih boraca i antifašista (SABA) dobila sam, također, nekoliko priznanja za poseban doprinos istraživanju lokalne baštine.

Možete li objasniti kako je i kada

Foto: <https://ipd-ssi.hr/2017/04/27/komemorativni-skup-lipa-pamti-u-lipi/>

došlo do otvaranja, a kasnije i zatvaranja Spomen muzeja Lipa te zašto je 2015. godine došlo do obnove i ponovnog otvaranja Memorijalnog centra „Lipa pamti“ u sklopu Povijesnog i pomorskog muzeja Hrvatskoga primorja u Rijeci?

Spomen muzej Lipa otvoren je 15. prosinca 1968. godine, a ja sam službeno počela raditi 1. ožujka 1969. godine. Spomen muzej bio je financiran iz Fondova za kulturu i prosvjetu, a kako su se 1989. godine ukinuli SIZ-ovi, iste godine muzej je zatvoren te je polako počeo propadati. Ja sam 1989. godine otišla iz Muzeja raditi u Osnovnu školu „Edvard Kardelj“ u Matulju. 2011. godine Općina

Matulji skupila je sredstva za obnovu nekadašnjeg Muzeja, no neki su tražili da se napravi novi muzej na novome mjestu, a ja sam tražila da se obnovi stari Muzej jer se u zgradi gdje se nalazio Spomen muzej, osim muzeja, nalazila i prva škola, osnovana davne 1884. te prema nekim izvorima i pošta. **Za kraj, svake godine 30. travnja obilježava se komemoracija u Lipi, no osim komemoracije, svake godine učenici 8. razreda osnovnih škola u Primorsko-goranskoj županiji dolaze na terensku nastavu u Lipu kako bi učili o povijesti Lipe. Kako se osjećate kada vidite posjetitelje, posebno mlade, kako uče o povijesti Lipe?** O, mladi su posebno zadovoljni! Srce mi je veliko kao kuća jer mislim da mladi trebaju znati što se dogodilo u Lipi kako bi bili osviješteni i za budućnost. Lipa je u povijesti imala jako puno mladih, računajte da je 30. travnja 1944. godine u Lipi spaljeno 96 djece, a Lipa nikada više neće imati toliko mladih. Smatram da je tih 96 djece zaslužilo barem jedan dan u godini da im se oda počast.

Foto: <https://ppmhp.hr/lipa/memorijalna-bastina/>

Za virtualnu šetnju Lipom, skeniraj QR kod!

DRUGO MJESTO NA DRŽAVNOM NATJECANJU MLADIH HRVATSKOG CRVENOG KRIŽA

Piše: Marija Keškić, vjeroučiteljica

Na 25. Državnom natjecanju mladih Hrvatskog Crvenog križa ekipa naše škole osvojila je izvrsno drugo mjesto.

Ekipo Crvenog križa iz naše škole činili su učenici: Christian Pros, Lena Iskra, Natali Turković, David Lukić, Borna Luketić (svi iz 7.b) i Leona Kruljac (8.b). Do državne razine natjecanja stigli su marljivim radom te osvojenim prvim mjestima na Gradskom natjecanju koje je održano 9.3.2024. u Matuljima i Međužupanijskom natjecanju mladih Crvenog križa Istarske i Primorsko-goranske županije koje je održano 13.4.2024. godine u Umagu. Državno natjecanje tradicionalno se održalo u Tjednu Crvenog križa, od 10.-12. svibnja u Ludbregu. U Ludbregu, centru svijeta, okupilo se 20 najboljih

ekipa, ekipa koje su pobijedile na dosadašnjim razinama natjecanja (gradskim i županijskim), a na kojima je sudjelovalo više od 2700 učenica i učenika. Učenici su, osim pisanih ispita na kojima su pokazali koliko poznaju Međunarodni pokret Crvenog križa i Crvenog polumjeseca, trebali pokazati i vještine pružanja prve pomoći na atraktivnim radilištima koja su bila postavljena po Ludbregu a simulirala su stvarne životne situacije. Tako su naši učenici zbrinuli osobu kojoj je udica zapela u obrazu, dvostruki otvoreni prijelom noge, jako vanjsko krvarenje, opekline, iščašenja, prijelom kuka, zastoj srca, unutarnje krvarenje, pothlađivanje, astmatični napad, šok i paničnu reakciju. Svojim znanjem i vještinama naši učenici čine nas ponosnima jer

znamo da u našoj školi imamo ekipu koja zna oživjeti unesrećenu osobu. Kao i prijašnjih godina učenike su za natjecanje pripremale mentorice Maša Dunatov, volonterka GDCK – Opatija i profesorica Marija Keškić. Od Gradskog društva Crvenog križa Opatija naša ekipa nagrađena je besplatnim ljetnim kampom u Novom Vinodolskom od 1.-6. srpnja. Radi se o Kampu mladih Crvenog križa koji obuhvaća sportske, kreativne i zabavne aktivnosti pod vodstvom iskusnih djelatnika i volontera Crvenog križa. Svatko od nas pamtit će školsku godinu 2023./2024. po nečemu a ekipa Crvenog križa naše škole pamtit će ju po izvanrednom uspjehu dok će znanje koje su stekli nositi sa sobom kroz cijeli život.

PREDAVANJE ZA RODITELJE

Piše: Anja Blečić, pedagoginja

Dana 6. veljače 2025. u našoj školi organizirano je predavanje profesorice psihologije s odsjeka NZJZ za promicanje i zaštitu mentalnog zdravlja Andree Mataija Redžović. Predavanje je bilo na temu prevencije ovisnosti pod nazivom – Odgoj kao zaštitni čimbenik u jačanju otpornosti prema izazovima suvremenog doba. Prisutni roditelji imali su priliku čuti kako se što lakše nositi s raznim izazovima koje nam nameće današnje društvo i nove tehnologije. Istaknuo se odgoj kao jedan od najbitnijih čimbenika u suočavanju s izazovima.

MAMA BUDI ZDRAVA

U našoj školi svake godine obilježavamo Ružičasti listopad te promičemo važnost zdravlja majki. Zato sudjelujemo u projektu Mama budi zdrava.

“Ideja projekta nastala je kao odgovor na pitanje što kao Udruga možemo učiniti da podignemo informiranost i svijest žena kako se zaštititi od raka dojke i što možemo učiniti da rak otkrijemo dovoljno rano kad je izlječiv. U tome su nam pomogle žene kojima je dijagnosticiran rak i koje su iskazivale veliku brigu za obitelj i naročito djecu: kako će se oni nositi s mojom bolesti, što ako meni nešto bude... Sve žene

osjećale su veliku odgovornost i brigu za obitelj. Shvatili smo da je potrebno naći način kako povećati odgovornost i brigu za svoje zdravlje. Ili barem tu brigu staviti na razinu brige koju žene osjećaju za svoje roditelje, partnere, djecu.. I to je bilo to! Osmislili smo projekt Mama, budi zdrava! Prva i najveća želja svake majke je da joj dijete bude zdravo. Odlučili smo zamoliti djecu u projektu da tu želju vrate majci kroz poruku „Mama, budi zdrava“ i podsjetite majke koliko je njihovo zdravlje važno za odrastanje i život djece. Svi to znamo, ali se ne ponašamo uvijek u skladu s time.”

BLACKOUT POEZIJA

Piše: Andrea Drozdek

Blackout poezija kreativna je književna forma u kojoj se koristi već napisan tekst pjesama, časopisa, članka ili stranica iz knjiga te se od njega stvara nova pjesma. Pjesma se stvara tako što se zacrni većinu riječi, a ostave samo nekoliko onih koje zajedno daju neku poruku ili misao. Ovaj oblik poezije kombinira elemente vizualne umjetnosti i književnosti, jer konačan rezultat često izgleda kao umjetničko djelo. Blackout poezija popularna je zbog svoje jednostavnosti i pristupačnosti, odnosno svatko može eksperimentirati s njom bez nekog velikog pjesničkog znanja. Ona je često intimna te pruža priliku autoru reinterpretirati postojeće sadržaje na osoban način.

Koraci za pisanje blackout poezije:

1. Odaberi tekst iz neke reklame, članka knjige ili pjesme.
2. Pronađi riječi ili fraze koje te inspiriraju ili rezoniraju s nekom idejom.
3. Pripazi da riječi koje odabereš imaju smisla kada ih spojiš u jednu cjelinu.
4. Crnim markerom predcrtaj ostatak teksta i papira, ostavljajući samo odabrane riječi.

ŠKOLSKI KALENDAR 2024./2025.

Rujan	Listopad	Studeni
P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
Prosinac	Šiječanj	Veljača
P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28
Ožujak	Travanj	Svibanj
P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
Lipanj	Srpanj	Kolovoz
P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	P U S Č P S N 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

9. rujna - početak nastave

1. studenog - Svi sveti

18. studenog - Dani sjećanja na žrtve Domovinskog rata i Dan sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje

23. prosinca - 6. siječnja - prvi dio zimskih praznika

25. i 26. prosinca - Božić i sv. Stjepan

1. i 6. siječnja - Nova godina i Tri kralja

24. veljače - 2. ožujka - drugi dio zimskih praznika

17. - 21. travnja - proljetni praznici

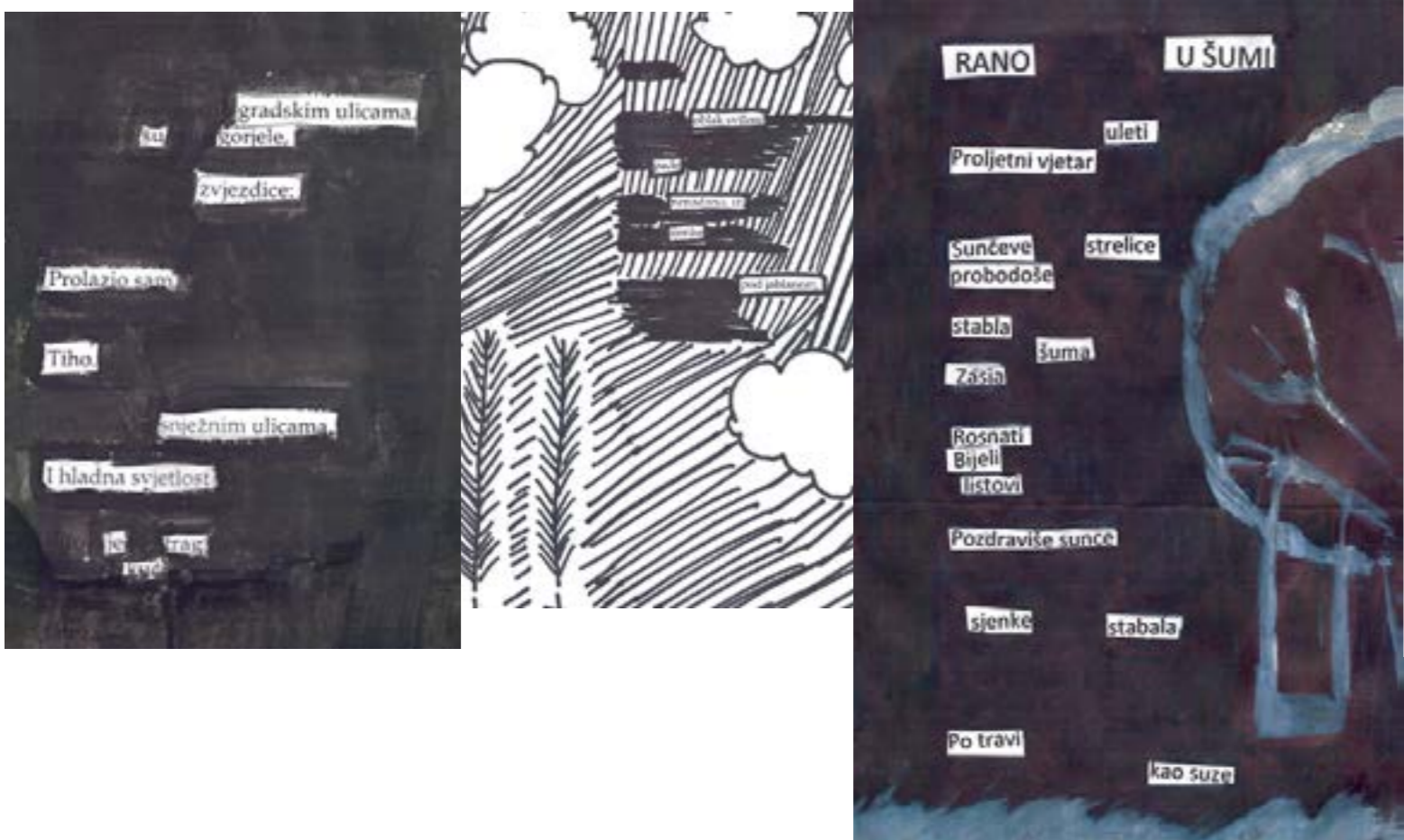
20. i 21. travnja - Uskrs i Uskrsni ponedjeljak

1. svibnja - Praznik rada

23. svibnja - kraj nastave za maturante

30. svibnja - Dan državnosti

13. lipnja - kraj nastave, ljetni praznici službeno počinju 16. lipnja

CVRČÁK